

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

OJED, Vol. 12, No. 3, 2017, pp. 387 - 398

OJED

An Online Journal
of Education

<http://www.edu.chula.ac.th/ojed>

การศึกษาพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว
ของครูโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ

A Study of Teachers' Behaviors in Supporting Aggressive Students in Sriayudhya School

นายวิรัชต์ นามสีลี *

Vicharat Namseelee

อาจารย์ ดร.ธีรภัทร กุโลภาส**

Dhirapat Kulophas, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูโรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมของครูในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวโดยจำแนกตามเพศ ช่วงระดับชั้น และประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูกับการรับรู้ของครูเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูของโรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ ประจำปีการศึกษา 2558 จำนวน 129 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ Mean S.D t-test ANOVA และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมของครูที่มีต่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก 2) ครูที่มีเพศ ช่วงระดับชั้น และประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนต่างกันมีพฤติกรรมต่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกันทั้งภาพรวมและรายด้าน 3) พฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน 4) ครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกันมีการรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนมากกว่า 15 ปี จะรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้น้อยกว่ากลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนน้อยกว่า 5 ปี

* นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: pom_blues@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: dhirapat.k@chula.ac.th

ISSN1905-4491

Abstract

The purposes of this descriptive research were to 1) study teachers' behaviors level in supporting aggressive students in Sriayudhya school. 2) Compare teacher's behaviors and aggressive students' behaviors distinguished by sex, class level, and experience. 3) Study correlation between teachers' behaviors in supporting aggressive students and teachers' perception on the severity of problems of aggressive students. 4) Compare between teachers' experience with teachers' perception on severity of problems of aggressive students. Population is 129 teachers of Sriayudhya school in year 2015. The research tool was questionnaire. Data were analyzed by frequency, percentage, mean, S.D, t-test, ANOVA and content analysis.

The findings showed that 1) the overall and every aspect of teachers' behaviors in supporting aggressive students were high. 2) Gender, class level, and experience of teachers have no relation with teachers' behaviors in supporting aggressive students. 3) No correlation between teachers' behaviors in supporting aggressive students and teachers' perception on severity of problems of aggressive students. 4) Teachers' experience correlated with teachers' perception on severity of problems of aggressive students. The result was statistically significant at .05. Teachers who have more than 15 years experience have less perception on severity of problems of aggressive students than teachers who have less than 5 years experience.

คำสำคัญ: ศึกษา /ดูแลช่วยเหลือนักเรียน / พฤติกรรมก้าวร้าว

KEYWORDS: study / helping Students / aggressive behavior

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ในหมวดที่ 1 บททั่วไป ว่าด้วยความมุ่งหมายและหลักการมาตราที่ 6 บัญญัติไว้ดังนี้ “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจสติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” จากบทบัญญัติดังกล่าวนี้สรุปความได้ว่า การดำเนินการจัดการศึกษาให้ตรงตามความมุ่งหมายและหลักการนั้น หากเราจะดำเนินการให้เกิดประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพ เราจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาในด้านร่างกายให้มีความพร้อมเสียก่อน แล้วเราจึงพัฒนาในด้านอื่นต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

การพัฒนานักเรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีวิถีชีวิตที่เป็นสุขตามที่สังคมมุ่งหวังโดยผ่านกระบวนการทางการศึกษานั้นนอกจากที่จะดำเนินการด้วยการส่งเสริมสนับสนุนนักเรียนแล้วนั้นจำเป็นต้องมีการป้องกันและการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดกับนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในด้านการสื่อสาร เทคโนโลยี ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการระบาดของสารเสพติด ปัญหาครอบครัว ปัญหาการแข่งขัน ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว ปัญหาการทะเลาะวิวาทโดยปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ส่วนใหญ่เกิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการรับรู้ต่อสิ่งต่างๆรอบตัวโดยผ่านกระบวนการคิดที่ไม่ได้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ขาดวุฒิภาวะ และมักจะ

ทำอะไรลงไปโดยขาดความยับยั้งชั่งใจ ทำตามอารมณ์ตนเอง มีความหุนหันพลันแล่นและไม่สามารถควบคุมความโกรธที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่ผิดปกติ แต่เป็นผลจากพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ (พนม เกตุมาน, 2550) และในปัจจุบันสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ปัญหาในการดูแลนักเรียนเริ่มเข้ามาเพิ่มมากขึ้น ทั้งเรื่องปัญหาครอบครัว เรื่องชู้สาว การเรียนของนักเรียน การทะเลาะวิวาท และเรื่องยาเสพติด ทำให้โรงเรียนต้องดำเนินการในเชิงรุกทั้งการป้องกันและแก้ไข (ฤทัยทิพย์ พัดทอง, 2555)

โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ก็มีปัญหารื่องของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งมีตัวอย่างที่เกิดขึ้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากฝ่ายปกครองของโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ในปีการศึกษา 2558 มีตัวอย่างดังต่อไปนี้ 1) การทะเลาะวิวาทจำนวน 5 ครั้ง 2) แก่งเพื่อนในชั้นเรียนจำนวน 5 ครั้ง 3) แสดงความก้าวร้าวต่อครูจำนวน 3 ครั้ง

จากตัวอย่างปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว ดังกล่าว ทางโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างมากมาในปัจจุบัน และเพื่อตอบสนองนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ส่งเสริมนักเรียนให้เป็นคนดี มีความสุข มีความสามารถทางสติปัญญาเพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรม จริยธรรม และดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รวมทั้งยังส่งเสริมครูประจำชั้น/ครูที่ปรึกษา ครูผู้สอน และผู้ปกครองให้มีศักยภาพในการร่วมกันดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบ อีกทั้งการพัฒนาคุณภาพนักเรียน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดูแลช่วยเหลือนักเรียนในทุกๆ ด้านที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการส่งเสริมคุณภาพของผู้เรียน ให้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ เสริมสร้างระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน หมายถึง กระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูประจำชั้น/ครูที่ปรึกษา อย่างมีขั้นตอนด้วยวิธีการ และเครื่องมือที่ชัดเจน โดยมีครูประจำชั้น/ครูที่ปรึกษา เป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงาน มีการประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างครูประจำชั้น/ครูที่ปรึกษา กับครูประจำวิชา และบุคลากรภายนอก รวมทั้งการสนับสนุนส่งเสริมจากโรงเรียนมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ ดังนี้ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมนักเรียน 4) การป้องกันช่วยเหลือและการแก้ไขปัญหา 5) ด้านการส่งต่อนักเรียน ดังนั้นระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนนี้จึงเป็นกระบวนการที่จะดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบมีขั้นตอนที่ชัดเจน พร้อมทั้งวิธีการที่มีมาตรฐาน คุณภาพ และมีหลักฐานการทำงานที่ตรวจสอบได้โดยมี ครูประจำชั้น/ครูที่ปรึกษา ที่เป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงาน โดยความร่วมมือของบุคลากรทุกฝ่าย ที่เกี่ยวข้องทั้งภายใน และภายนอกสถานศึกษา ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน ผู้บริหาร ครูประจำชั้น ครูที่ปรึกษา และครูผู้สอนทุกคน มีวิธีการ เครื่องมือที่ชัดเจนมีมาตรฐาน และมีหลักฐานการทำงานที่ตรวจสอบได้

จากความเป็นมา และสาเหตุของปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ใน 5 ด้าน คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล, ด้านการคัดกรองนักเรียน, ด้านการส่งเสริมนักเรียน, ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหา และด้านการส่งต่อนักเรียน เพื่อนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ในด้านการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา และโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ รวมทั้งต่อความต้องการของครูประจำชั้น/ครูที่ปรึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคม ในการผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลใช้วางแผน ปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายในการพัฒนานักเรียน เด็ก และเยาวชนให้มีความเติบโตเต็มตามศักยภาพในทุก ๆ ด้าน มีคุณลักษณะตามที่สังคมต้องการ เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์

- 1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูโรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ
- 2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของครูในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวโดยจำแนกตาม เพศ ช่วงระดับชั้น และประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน
- 3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูกับการรับรู้ของครูเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน
- 4 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษาของโรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ ปีการศึกษา 2558 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โดยการศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากประชากรจำนวน 129 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะเครื่องมือ

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ประกอบไปด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วๆเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามเป็นแบบปลายปิดชนิดเลือกตอบ (Check list) จำนวน 5 ข้อ และอีก 1 ข้อเป็นคำถามเพื่อสอบถามการรับรู้ระดับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียนโดยให้ผู้ตอบระบุรายละเอียดของปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ข้อคำถามจำนวน 50 ข้อ ในจำนวนข้อ 50 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล จำนวน 10 ข้อ 2) ด้านการคัดกรองนักเรียน จำนวน 10 ข้อ 3) ด้านการส่งเสริมนักเรียน จำนวน 10 ข้อ 4) ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหา จำนวน 10 ข้อ 5) ด้านการส่งต่อนักเรียน จำนวน 10 ข้อ

ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ 1) 4.51 – 5.00 หมายความว่า มีพฤติกรรมในระดับมากที่สุด 2) 3.51 – 4.50 หมายความว่า มีพฤติกรรมในระดับมาก 3) 2.51 – 3.50 หมายความว่า มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง 4) 1.51 – 2.50 หมายความว่า มีพฤติกรรมในระดับน้อย 5) 1.00 – 1.50 หมายความว่า มีพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูโรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน 5 ด้าน 2) กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะของตัวแปรที่ใช้วิจัย 3) ร่างข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้รอกแบบสอบถาม จำนวน 50 ข้อ ให้สอดคล้องกับคำนิยามศัพท์เฉพาะที่กำหนดไว้ 4) กำหนดโครงสร้างลักษณะแบบสอบถามเป็น 2 ตอน และเขียนข้อคำถาม 5) เสนอโครงร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ทุกข้อมีค่าอยู่ในช่วง 0.00 – 1.00 ซึ่งจำแนกตามค่าคะแนน ได้ดังนี้ ค่า IOC = 0.33 จำนวน 2 ข้อ ค่า IOC = 0.66 จำนวน 6 ข้อ และค่า IOC = 1.00 จำนวน 42 ข้อ ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดเกณฑ์ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นผ่านเกณฑ์ ดังนั้นมีข้อคำถามใช้ได้จำนวน 48 ข้อ และใช้ไม่ได้จำนวน 2 ข้อ 6) สรุปรวบรวมข้อเสนอแนะและนำแบบสอบถามจากผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาปรับแก้ไข โดยความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามและจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้กับประชากรในการวิจัย 7) นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยไปเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ทำหนังสือขออนุญาตจาก สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยและการตอบแบบสอบถามของครูประจำชั้นเสนอผู้อำนวยการโรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ และนำหนังสือขออนุญาตพร้อมด้วยแบบสอบถามส่งต่อถึงครูประจำชั้น ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวันที่ 21 – 25 มีนาคม 2559

2. ผู้วิจัยออกติดตามเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากครูประจำชั้นช่วงระหว่างวันที่ 28 – 31 มีนาคม 2559 โดยแจกแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 129 ฉบับ ได้รับคืนกลับมาจำนวน 129 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

ผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ครูผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย 40 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 เป็นเพศหญิง 89 คน คิดเป็นร้อยละ 69.00 เมื่อจำแนกตามช่วงระดับชั้นของครูพบว่า กลุ่มช่วงระดับชั้นที่ 1 มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 54.30 กลุ่มช่วงระดับชั้นที่ 2 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 45.70 และเมื่อจำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนกลุ่ม มากกว่า 15 ปี มีจำนวนสูงที่สุดคือ 61 คน คิดเป็นร้อยละ 47.30 รองลงมาคือกลุ่ม 5 – 15 ปี มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 28.70 และกลุ่ม น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 24.00 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสถานภาพ ดังนี้

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	40	31.00
หญิง	89	69.00
รวม	129	100.00
2. ช่วงระดับชั้นของครูประจำชั้น		
ช่วงระดับชั้นที่ 1	70	54.30
ช่วงระดับชั้นที่ 2	59	45.70
รวม	129	100.00
3. ประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน		
น้อยกว่า 5 ปี	31	24.00
5 – 15 ปี	37	28.70
มากกว่า 15 ปี	61	47.30
รวม	129	100.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ

ครูมีพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ (1) ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหา ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 (2) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 (3) ด้านการส่งเสริมนักเรียน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 (4) ด้านการคัดกรองนักเรียน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 (5) ด้านการส่งต่อนักเรียน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครู โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ในภาพรวมและรายด้าน

เนื้อหาารายด้าน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1. การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	3.96	.446	มาก
2. การคัดกรองนักเรียน	3.86	.488	มาก
3. การส่งเสริมนักเรียน	3.88	.466	มาก
4. การป้องกันและการแก้ไขปัญหา	4.32	.394	มาก
5. การส่งต่อนักเรียน	3.74	.656	มาก
รวม	3.95	.401	มาก

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมของครูในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำแนกตามเพศ ช่วงระดับชั้น และประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน

ครูที่มีเพศ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมต่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ไม่แตกต่างกันทั้งภาพรวม และรายด้าน ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมของครูในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว	เพศชาย		เพศหญิง		T	sig
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D		
1. การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	3.96	.41	3.95	.46	.103	.619
2. การคัดกรองนักเรียน	3.86	.48	3.85	.48	.015	.926
3. การส่งเสริมนักเรียน	3.87	.46	3.87	.47	.001	.951
4. การป้องกันและการแก้ไขปัญหา	4.29	.40	3.32	.39	-.411	.701
5. การส่งต่อนักเรียน	3.82	.52	3.69	.71	1.038	.179
รวม	3.96	.40	3.94	.41	.285	.640

ครูที่มีช่วงระดับชั้น ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมต่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ไม่แตกต่างกันทั้งภาพรวม และรายด้าน ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมของครูในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำแนกตามช่วงระดับชั้น

พฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว	ช่วงระดับชั้นที่ 1		ช่วงระดับชั้นที่ 2		T	sig
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D		
1. การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	3.99	.41	3.92	.48	.876	.410
2. การคัดกรองนักเรียน	3.86	.46	3.85	.51	.060	.325
3. การส่งเสริมนักเรียน	3.92	.41	3.82	.51	1.247	.174
4. การป้องกันและการแก้ไขปัญหา	4.31	.38	4.33	.40	-.297	.322
5. การส่งต่อนักเรียน	3.66	.70	3.82	.59	-1.357	.297
รวม	3.95	.38	3.95	.43	.002	.223

ครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมต่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ไม่แตกต่างกันทั้งภาพรวม และรายด้าน ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมของครูในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำแนกตามประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน

พฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว	ประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน						F	Sig.
	น้อยกว่า 5 ปี		5 – 15 ปี		มากกว่า15 ปี			
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D		
1. การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	3.94	.38	3.95	.39	3.97	.50	.040	.961
2. การคัดกรองนักเรียน	3.77	.47	3.82	.42	3.92	.52	1.038	.357
3. การส่งเสริมนักเรียน	3.93	.34	3.86	.41	3.85	.54	.330	.720
4. การป้องกันและการแก้ไขปัญหา	4.27	.30	4.31	.45	4.34	.39	.378	.686
5. การส่งต่อนักเรียน	3.68	.52	3.73	.65	3.76	.72	.158	.854
รวม	3.92	.34	3.94	.37	3.97	.45	.184	.832

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูกับการรับรู้ของครูเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

การดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูกับการรับรู้ของครูเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน

การดูแลช่วยเหลือนักเรียน	การรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรง	
	Pearson Correlation(r)	Sig.
การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	-0.031	0.728
การคัดกรองนักเรียน	-0.062	0.487
การส่งเสริมนักเรียน	-0.006	0.95
การป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน	-0.103	0.244
การส่งต่อนักเรียน	0.022	0.806

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบการรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน

ครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน จะมีการรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบของการรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกันโดยภาพรวม และรายด้าน ดังนี้

ครู	ประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน						F	Sig.
	น้อยกว่า 5 ปี		5 – 15 ปี		มากกว่า15 ปี			
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D		
การรับรู้ปัญหาความรุนแรง	21.00	20.55	14.70	20.07	9.97	13.60	4.165	.018

* แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากนั้นทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์สอน 3 กลุ่ม โดยนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Tamhane

ครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน มีการรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนระหว่างกลุ่มครูที่มีประสบการณ์สอนแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนมากกว่า 15 ปี รับรู้ปัญหาความรุนแรง ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้น้อยกว่ากลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนน้อยกว่า 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญ ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์สอน 3 กลุ่ม โดยนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Tamhane

ประสบการณ์ปฏิบัติงานสอน	$\bar{X}$	น้อยกว่า 5 ปี	5 – 15 ปี	มากกว่า 15 ปี
น้อยกว่า 5 ปี	21.00	-	-	11.033*
5 – 15 ปี	14.70	-	-	-
มากกว่า 15 ปี	9.97	11.033*	-	-

* แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครู โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. พฤติกรรมการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครู โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ มีพฤติกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านครูประจำชั้นโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ มีพฤติกรรมโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหาด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิชัย เจริญศรี (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาการปฏิบัติงานของครูที่ปรึกษาในการช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี ครูที่ปรึกษาโรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี มีความคิดเห็นว่าได้ปฏิบัติงานในการช่วยเหลือนักเรียนในภาพรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก

2. จากการศึกษาพบว่าครูประจำชั้นโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ที่มีเพศ ช่วงระดับชั้น และประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะ ครูประจำชั้นโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ มีระดับการศึกษาและได้รับการพัฒนาการฝึกอบรมที่ใกล้เคียงกัน ทำให้มีวุฒิภาวะหรือความคิดที่คล้ายคลึงกัน นักเรียนของโรงเรียนในแต่ละระดับชั้นเรียนมีคุณลักษณะและความประพฤติคล้ายคลึงกัน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นพฤติกรรมที่มีต่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหาด้านการส่งต่อนักเรียน จึงไม่แตกต่างกัน

3. จากการศึกษา พบว่า การดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครูไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะ ครูโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ มีการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่คล้ายคลึงกันโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้นการรับรู้ของครูเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียน กับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของครู ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหา ด้านการส่งต่อ
นักเรียน จึงไม่มีความสัมพันธ์กัน

4.จากการศึกษา พบว่า การรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของครูที่มีประสบการณ์
ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน พบว่าครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนที่ต่างกัน มีการรับรู้ปัญหาของความรุนแรง
ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ
การรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์สอน 3 กลุ่ม ได้ผลคือ กลุ่มครูที่มี
ประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนมากกว่า 15 ปี (กลุ่มที่3) รับรู้ปัญหาความรุนแรง ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้น้อยกว่า
กลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนน้อยกว่า 5 ปี (กลุ่มที่1) ซึ่งสรุปได้ดังนี้ ครูของโรงเรียนศรีอยุธยา ใน
พระอุปถัมภ์ฯ กลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนมากกว่า 15 ปี รับรู้ปัญหาความรุนแรง ที่เกิดขึ้นกับ
นักเรียนได้น้อยกว่ากลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนน้อยกว่า 5 ปี เนื่องจากผู้เรียนมีความเกรงครูอาวูโส
และไม่แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวให้ครูอาวูโสเห็น ในขณะที่ครูอายุน้อยมีอายุที่ใกล้เคียงกันกับนักเรียน จึง
สามารถรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวของผู้เรียนได้ชัดเจนกว่าครูอาวูโส จึงทำให้การรับรู้ปัญหาของความรุนแรงที่เกิด
ขึ้นกับนักเรียน จึงแตกต่างกัน ส่วนในครูกลุ่ม 5-15 ปี (กลุ่มที่2) ค่าเฉลี่ยของการรับรู้ปัญหาความรุนแรงที่เกิด
ขึ้นกับนักเรียนไม่แตกต่างกันและไม่สอดคล้องกับกลุ่มใด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนมากกว่า 15 ปี รับรู้ปัญหาความรุนแรง
ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้น้อยกว่ากลุ่มครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนน้อยกว่า 5 ปี เนื่องจากผู้เรียนมี
ความเกรงครูอาวูโสและไม่แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวให้ครูอาวูโสเห็น ในขณะที่ครูอายุน้อยมีอายุที่ใกล้เคียงกัน
กับนักเรียน จึงสามารถรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวของผู้เรียนได้ชัดเจนกว่าครูอาวูโส จึงทำให้การรับรู้ปัญหาของ
ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน จึงแตกต่างกัน

องค์ความรู้นี้ผู้บริหารควรให้ครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนมากมาพบปะและแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์กับครูที่มีประสบการณ์ปฏิบัติงานสอนน้อย เพื่อเป็นการแบ่งปันความรู้ในการเข้าใจปัญหาของ
ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน และเป็นแนวทางในการวางแผนช่วยเหลือนักเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการศึกษากับประชากรของโรงเรียนอื่นๆเพื่อสามารถนำไปขยายผลและอ้างอิงในบริบทอื่น ๆ
ได้มากขึ้น

2.ควรมีการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมความก้าวร้าวของผู้เรียนเพื่อที่จะทำให้ได้องค์ความรู้
เพิ่มเติมกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

พนม เกตุมาน. (2550). ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น. สืบค้นจาก

http://www.psychlin.co.th/new_page_56.htm

ฤทัยทิพย์ พัดทอง.(2555). การศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียน

องครักษ์ อำเภองครักษ์ จังหวัดนครนายก.วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ปีที่ 7 (ฉบับที่ 1: 1872-1884).

วิชัย เจริญศรี. (2546). การศึกษาการปฏิบัติงานของครูที่ปรึกษาในการช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียน

เบญจมาชุนทิต ราชบุรี. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะ

ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.